

Daan en Leila zaten in de eetzaal van het Sint-Dysmascollege. De paasvakantie was net achter de rug en ze hadden nog niet echt de tijd gehad om wat bij te praten.

‘Hey!’ Tess kwam erbij zitten. ‘Mijn ouders hebben eindelijk een beslissing genomen.’

‘En?’ vroeg Daan benieuwd.

‘Goed nieuws! Het mag!’ Tess grijnsde haar tanden bloot. ‘Ik mag nog zeker tot het einde van dit schooljaar op Sint-Dysmas blijven!’

‘Yes!’ Er verscheen een stralende glimlach op Leila’s gezicht.

Dit was inderdaad goed nieuws. Daan had er zich de voorbije weken behoorlijk ongerust over gemaakt. Tess’ ouders waren leden van de geheime dienst en

waren enkele jaren geleden plotseling verdwenen. Sindsdien had Tess bij haar oma gewoond. Vorig jaar was ze op het Sint-Dysmascollege beland, een internaat voor rijkeluijskinderen. Sinds Tess' ouders enkele maanden geleden werden bevrijd uit handen van de misdaadorganisatie van John McKenzie, was het onderwerp al enkele keren ter sprake gekomen. Ze wilden Tess na hun lange afwezigheid maar wat graag elke dag zien.

'Papa en mama hebben beslist dat het beter is dat ik dit jaar nog afmaak op deze school. Bovendien hebben ze het nog steeds heel erg druk.' Tess glunderde. 'Daarna zien we wel. Dat zijn zorgen voor later. En jullie? Hoe was jullie vakantie?'

Daan haalde zijn schouders op. 'Niets speciaals. Ik ben naar ons buitenverblijf in Monaco gegaan. We hebben wat aan waterskiën en parasailen gedaan.'

'Niets speciaals?' Leila en Tess staarden hem niet-begrijpend aan. 'Hebben jullie een buitenverblijf in Monaco? Alleen de allerrijksten kunnen zich dat veroorloven!'

Daan zuchtte. 'Dat kan best zijn, maar ik heb al tig keer gewaterskied, dus het nieuwe is er nu wel af.'

Weet je, ik heb de dagen afgeteld tot de vakantie voorbij was.'

Tess en Leila bekeken Daan alsof hij van een andere planeet afkomstig was.

'Meen je dat nu écht?' zei Tess. 'Ik zou een moord plegen om zo'n vakantie mee te maken, al was het maar voor één keer.'

Leila knikte verwoed.

'Wat hield je trouwens tegen om ons uit te nodigen?' plaagde Tess.

'Mijn vader had me plechtig beloofd dat hij deze

vakantie eindelijk nog eens tijd met me zou doorbrengen, maar zoals gewoonlijk kwam daar niets van in huis. Hij moest zagezegd op het laatste moment naar enkele belangrijke vergaderingen in Australië en weg was hij. Ik heb hem op twee weken tijd welgeteld tien minuten gezien. Op de luchthaven. Om hem uit te wuiven. Daarna heb ik enkel nog contact gehad met het huispersoneel.' Daan zuchtte opnieuw. Sinds zijn mama enkele jaren geleden overleden was, werd hij eigenlijk opgevoed door huishulpen en nanny's.

Leila krabde zich in het haar. 'Tja...'

'Dus als ik heel eerlijk mag zijn,' ging Daan verder, 'hang ik veel liever bij jullie rond dan achter een speedboot aan de Franse kust. En nu zeker.'

'Hoe bedoel je?' vroeg Leila.

'Nou, gewoon, sinds we de misdaadorganisatie van John McKenzie hebben opgerold, is de wereld een betere plek geworden,' antwoordde Daan. 'En deze school al helemaal. De Invincebles zijn er niet meer, dus hoeft niemand nog voor hen op zijn hoede te zijn. Zelfs Annie en Tom vinden het nu leuk op school.' Hij knikte naar twee leerlingen wat verderop, die het voordien ook flink te verduren hadden gehad.

Tess en Leila knikten instemmend.

Daan glimlachte. De Invincebles waren een zootje etters, geleid door Vince McKenzie. Hij was de zoon van John McKenzie, een van de grootste gangsterbazen van New York, en werd omringd door Axl, Zhao, Christophe en Leila, van wie de vaders belangrijke taken vervulden in de organisatie van John McKenzie. Tot voor kort dus. Na hun avontuur in Siberië enkele maanden geleden werden wereldwijd honderden gangsters gearresteerd, waaronder John McKenzie zelf en zijn voornaamste handlangers. En ook hun kinderen, de Invincebles, moesten voor de rechter verschijnen en verbleven sindsdien in een jeugdgevangenis.

Behalve Leila... Ze was altijd het enige meisje bij de Invincebles geweest en was vroeger ronduit onuitstaanbaar. Haar bijnaam was toen "De Slang" omdat ze zo'n serpent was. Ze pochte in die tijd regelmatig dat ze als de beste auto's kon stelen en ermee racen. Maar dat was nu allemaal veranderd. Sinds ze tot inkeer was gekomen en Tess en Daan tot tweemaal toe het leven had gered, was Leila helemaal opengebloeid. En ook naar anderen toe deed ze haar uiterste best om

zich van haar mooiste kant te laten zien. Je zág gewoon dat ze gelukkiger was, want ze lachte nu regelmatig, ook al zat haar vader een lange gevangenisstraf uit.

Tess en Daan hadden haar in hun clubje RASCAL opgenomen. RASCAL, dat was de afkorting voor “Rescue And Safety Club Against Lowlifes”. Dat betekende zoveel als “Reddings- en veiligheidsclub tegen tuig”.

‘Kijken jullie uit naar de schooluitstap morgen?’ veranderde Leila plots van onderwerp.

‘Zeker weten!’ antwoordde Daan enthousiast. ‘Ik kan haast niet wachten!’

Tess rolde met haar ogen en zuchtte.